

vidt der har været tilstræffelig Grund til at gjøre, hvad den har gjort. Nu kan det ikke nægtes, at Administrationen ikke kan være aldeles sikker i alle mulige Tilfælde, uden den, hvergang Præscriptions-Exception fremsættes, skal lade Sagen gaae til Dom, det er sandt; men her fremtræder et af de Tilfælde, hvor Administrationen ikke vel kan forsvare, for at dække sig selv til det Dverste, at anvende hvilket som helst Middel, og jeg vilde f. Ex., naar der ikke ved Endringsforlaget vedtages en Bestemmelse i Loven om, at disse Tilfælde ved Dom skulde søges afgjorte, ansee det for uforvarligt at paalægge Statskassen at indlede, jeg veed ikke hvormange — maaffee de Herrer Forslagsstillere vide Tallet paa dem, der foreligge, efter Længden at dømme maa det være nogle og tyve — Processer, som ikke kunde indbrages under eet Søgmaal, og maaffee tabe dem alle og endnu maaffee komme til at betale Sagens Omkostninger, idetmindste hvis man appellerede til en høiere Instants; at gjøre alt det, blot for at Finantsministeren kan være sikker paa, ikke at faae nogen Udsættelse, vil jeg ikke.

Jesperen: Med al denne Vidtsøftighed have Forslagsstillerne ingenlunde tænkt paa at ville bebyrde Finantsministeren. Thi dersom det var deres Mening, at disse Fordringer kunde inddrives, saa tror jeg, at der var en langt simplere Vej, og det er netop den Grund, at det er saa simpelt, der gjør, at jeg ikke mener, at man af Præscriptionsaarsager burde slette Fordringerne. Har jeg nemlig betalt en Mand Forfsud paa hans Gage, saa kan jeg jo, naar jeg vil, sige til ham: „Nu trækker jeg Forfsuddet af i Din Gage, som Du har faaet forud“, og vil han mig saa Noget, saa staaer det til ham at søge mig, og det er en stor Fordeel for Staten at kunne sige: „Paa det og det Beløb trække vi Dig nu hvert Kvartal — thi man vilde vel ikke gjøre det paa eengang — saa og saa Meget af i Din Gage; thi i Grunden har Du faaet Din hele Gage forud.“

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmand tager aldeles feil, naar han tror, at Staten, ved at indeholde noget af en Embedsmands Gage til Afdrag paa en Fordring,

kan ikke erkjender for gjældende, skulde kunne forandre sin Stilling fra at være Sagfører, til at være Sagvolder.

Lehmann: Jeg vilde kunne forstaae, hvad den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 5te Valgfreds (Jesperen) har anført, dersom han derpaa havde grundet den Indstilling, at man ikke skulde estergive, men derimod forsøge paa at erholde en større eller mindre Deel af de Summer, som paa denne Maade skyldes, ad Rettens Vej. Men da han ikke har gjort dette, og han altsaa er af samme Mening som Kammeradvocaten og de af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) omtalte 2de Høiesteretsassessorer, og som en Overdommer, for at jeg skal bruge et Rigsdagsudtryk, har vedkjendt sig, nemlig, at Præscription her maatte finde Anvendelse, saa tror jeg virkelig ikke, at der kan være med Forslaget noget andet Dilemma med end det, han selv meget selvtilfreds har tilkjendegivet allerede at have tilstræffeligt opnaaet, og hvis Opnaaelse han altsaa ikke behøver at supplicere om hos Thinget, nemlig at have faaet det Stør draget bort fra hvad der skal være steet i Mørket.

Spørge vi altsaa: skal Thinget tiltræde dette? saa kan det ikke være for at hjælpe Forslagsstillerne til at faae deres nærmeste Diemed opnaaet; thi det staaer det i deres Magt at opnaae endog uden vor Hjælp; men det skulde da efter min Formening kun have den Betydning, at Thinget derved tillige tiltræder den, især ved den foregaaende Behandling saa stærkt udtalte Mening om en saadan Afbenyttelse af denne Præscription, men her maa jeg ganske tiltræde, hvad en æret kjøbenhavnsk Rigsdagsmand har udtalt, at der ved Siden af Hensynet til, at Fordringerne ere ældre end den sædvanlige Præscriptionstid, tillige, idetmindste i det, som jeg har gjenlæst — jeg vil tilstaae, at jeg ikke blev ganske færdig — er bleven paaberaabt mere eller mindre fyldestgjørende Grunde for, at Vedkommende have anseet sig for ikke i Virkeligheden at skylde det omhandlede Beløb, og for, at de heller ikke af Staten ere blevne betragtede som Debitorer, siden til Exempel senere Forfsud paa den regelmæssige Maade ere blevne indeholdte, medens